

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4137/2022
22.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Цветковић, адвокат из ..., против туженог ЈП "Водовод" Врање, чији је пуномоћник Марија Јанићијевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1890/20 од 23.11.2021. године, у седници одржаној 22.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1890/20 од 23.11.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1890/20 од 23.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1372/19 од 23.09.2020. године, одређено је да остаје на снази решење о издавању платног налога Основног суда у Врању Пл 529/19 од 15.07.2019. године за износ главног дуга од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од 21.05.2019. године до исплате, и за трошкове издавања платног налога у износу од 7.900,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 22.900,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1890/20 од 23.11.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је укинут платни налог Основног суда у Врању Пл 529/19 од 15.07.2019. године за износ дуга од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од 21.05.2019. године до исплате, као и за трошкове издавања платног налога у износу од 7.900,00 динара и одбијен тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је обавезан тужилац да туженом, на име трошкова другостепеног поступка, исплати износ од 27.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је

тузилац да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати износ 15.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. ставови 1. и 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП у овом случају нису испуњени. Не постоји потреба за уједначавањем судске праксе у погледу новчане накнаде која потиче из уговорног односа странака, у конкретном случају, из уговора о налогу чији је предмет пружање адвокатских услуга туженом. Наиме, питање новчане накнаде за обављене адвокатске услуге у име и за рачун налогодавца, овде туженог од стране тужиоца, решава се у сваком конкретном случају, зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације, па не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или разматрања питања од општег интереса.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате накнаде из уговора о налогу је поднета 12.07.2019. године. Вредност предмета спора је 6.000,00 динара.

У конкретном случају, изјављена ревизија није дозвољена, без обзира на чињеницу што је другостепеном одлуком преиначена првостепена пресуда у усвајајућем делу. Ово из разлога што се, како је наведено, ради о имовинскоправном спору мале вредности у коме се захтев односи на новчано потраживање, па у таквој ситуацији правно дејство посебне процесне норме (члан 479. став 6. ЗПП) искључује примену општег правила о дозвољености ревизије због преиначења првостепене пресуде у смислу члана 403. став 2. истог закона.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић